

Ἐψάλη κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως ἄνω εἰς τὸ Σι-
ναϊτικὸν Μετόχιον ἐνώπιον τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος, τῷ 1857 ἔ-
ται, Μαρτίου 23, ὑπὸ ἡδυφώνων τινῶν Μαθητῶν τοῦ ποιητοῦ, δι-
δασκάλου τότε τῆς ἐν Ἐδρινεκαπῖω Ἑλληνικῆς Σχολῆς.

Ἐβρέθη ἐν τῇ βιογραφίᾳ (σελ. 13—14.) ὅτι ὁ αἰοίδιμος Κωνσταν-
τιος ὑπερηγάπα καὶ τὴν Μουσικὴν καὶ τοὺς ἡδυφώνους τῶν Μουσι-
κῶν. Διὸ καὶ τότε κατακρηθηθεὶς τὰς ἀκοὰς ὑπὸ τῆς ἡδυφωνίας τῶν
Παίδων, ἀντήμειψε πλουσίως, ὡς εἶθε, τῇ χειρὶ καὶ τὸν Ποιητὴν κα-
τὸν Μελουργὸν καὶ τοὺς Μαθητάς, ἀναμνηθεὶς πολλῶν καὶ παλαιῶν
καὶ νεωτέρων Διδασκάλων Μουσικῶν, ἐν οἷς μάλιστα Πέτρον τὸ
Πελοποννήσιον, ὃν καὶ μόλις ἀνεπόλει εἰς μνήμην ἀποθανόντα τῷ
1777 ἔτει, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ πλάκα, δωδεκαετῆς ὄν
καὶ εἶδεν ἐν τῷ ἔξω τῆς γαρσίης Πύλης (Ἐγροί-Καποῦ) Νεκροταφείῳ
ἡμῶν, καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς ὑπὸ Ἰακώβου τοῦ Πρωτοψάλτου παιθῆν
ἐπίγραμμα ἐμέμνητο ἕκτοτε ἀναγνοὺς, τοδὶ,

« Τὴν ἡδύφωνον Μουσικῆς ἀηδόνα
Ἄσματικὸν τέττιγα τῆς Ἐκκλησίας,
Τὸν Μουσικὸν νοῦν, ὃν ἐγνώρισε τέχνη,
Ἄλλον μελωδὸν Ἀμπαδάριον Πέτρον.

.
. »

1778.

Καὶ τὸ μὲν ἐπίγραμμα προβαίνει κατὰ μέτρον ἰαμβικὸν, ἀλλ' ἡμάρ-
τηται κατὰ τὸν χρόνον ἐν τισὶ τῶν συλλαβῶν, ὁ δὲ νοῦς αὐτοῦ ἐ-
στιν ἀτελής, ἔλλειπόντων δύο ἐφεξῆς στίχων, ὡς μὴ εὐρεθείσης τῆς
πλακῆς, καὶ τοι: πολλάκις ὁ αἰοίδιμος Κωνσταντῖος ἀνεζήτησεν αὐ-
τὴν, ἦτις, ὡς εἶλεγε, μέχρι μὲν τινος ἐσώζετο, ἀλλ' ὕστερον ἀμε-
λεία, ἢ μᾶλλον, κλοπῇ τῶν ἐκείσε νεκροθαπτῶν ἐγένετο ἄφαντος·
ἀλλὰ χάρις πάλιν αὐτῷ τῷ ἀεμνήστῳ Κωνσταντῖῳ, ὅστις ἔσωσεν
ἡμῖν τοὺς τέσσαρας τούτους στίχους παιδιόθεν διὰ μνήμης ἔχων αὐ-
τοῦ. Σημ. Ἐκδ.

Ω Δ Η.

Εἰς τὴν Ἑορτὴν τοῦ αὐτοῦ, ὑπὸ Θ. Ἀριστοκλέους
τῷ 1850 Μαῦου 21.

Ἀνέτειλε πάλιν ἡμῖν ἡ λίαν σεβασμία
Ὄνομάτος Σου τοῦ σεπτοῦ ἡμέρα ἡ ἀγία,
Καὶ πάντων τὰς καρδίας
Πνευματικῆς ἐμπέπλεσι καὶ θείας θυμηδείας

